

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Tomàs, del dubte a la fe

Aquest segon diumenge de Pasqua l'Església ens convida a llegir un episodi preciós de l'Evangeli de Joan. Aquest relat ens ajudarà a mantenir viva la nostra fe i a omplir la nostra vida de la joia que Jesús ressuscitat ens ofereix.

Es fa de nit a Jerusalem. Jesús ha mort a la creu. Els deixebles estan reunits en una casa que té les portes ben tancades. El dolor i la por han tancat també el cor dels seguidors de Jesús.

Tot sembla perdut. No obstant això, de sobte, passa una cosa meravellosa. Jesús es presenta enmig de la comunitat. En veure'l, els deixebles es commocionen. Després de la por i de la sorpresa inicial, recuperen la pau i se senten perdonats per Déu. Les seves pors s'esvaeixen i se senten envaïts per una alegria immensa.

Tot seguit, Jesús exhala el seu alè sobre els deixebles. És l'Esperit Sant. L'Esperit de Jesús transforma els primers deixebles en una comunitat viva, que serà capaç de portar l'esperança i el consol a tothom. També a nosaltres, la trobada amb Jesús ressuscitat ens converteix en testimonis de la pau, del perdó i de la joia del Regne de Déu. Deixem que l'Esperit Sant renovi els nostres cors amb la seva força creadora.

La segona part d'aquest bell passatge de l'Evangeli de Joan ens mostra el camí de fe d'un dels dotze apòstols: sant Tomàs. Tomàs no hi era present i no creu en el testimoni dels seus companys. Té dubtes i necessita més proves. Al cap de vuit dies, el diumenge següent, el Senyor ressuscitat torna. Jesús mostra a Tomàs les ferides de la seva Passió i el convida a posar-hi el dit. Tomàs no arriba a tocar Jesús. Recupera la fe quan sent que

La incredulitat de sant Tomàs (1602), de Caravaggio

el Senyor l'estima. Torna a creure quan Jesús el convida a confiar novament en ell i li diu: «No siguis incrèdul, sigues creient.» (Jn 20,27).

També nosaltres podem ser com Tomàs. Ens costa trobar Jesús a la nostra vida de cada dia i sovint dubtem del testimoni dels nostres germans. Però Jesús continua trucant a la porta del nostre cor i ens diu que no tinguem por, només fe. I és que només serem feliços de veritat quan nosaltres l'estimem encara que no l'hàgim vist, i ara, sense veure'l, creiem en ell (cf. 1Pe 1,8). Serà en aquell moment quan, encara enmig dels nostres dubtes, podrem dir com Tomàs: «Senyor meu i Déu meu!» (Jn 20,28).

Segons l'evangelista Joan, Jesús ressuscitat es va presentar davant dels deixebles dues vegades en vuit dies, totes dues en diumenge. Una dada significativa, perquè també el diumenge Jesús es fa present, després de més de dos mil anys, a l'eucaristia dominical. L'eucaristia és el memorial de la mort i la resurrecció de Jesús. Ell ens espera cada diumenge i en cada Eucaristia, trobem-nos amb ell! Deixem que ell es trobi amb nosaltres!

Benvolguts germans i germanes, Tomàs va reconèixer Jesús quan va veure les ferides de la Passió. Que l'evangeli que hem llegit aquest diumenge ens ajudi a reconèixer Jesús en els crucificats del nostre món.

ACTUALITAT

El Museu Diocesà inaugura «*Fides ex auditu*, mig segle amb el patrimoni de l'Església»

El passat dijous 7 d'abril es va inaugurar al Museu Diocesà de Barcelona, l'exposició «*Fides ex auditu*, mig segle amb el patrimoni de l'Església». Aquesta mostra té lloc en dos espais diferenciats: un, el Museu Diocesà, i l'altre, la Biblioteca Pública Episcopal del Seminari i es podrà visitar fins al 7 de juny de 2022.

Es tracta de la celebració amb motiu dels 50 anys del nomenament del Dr. Josep M. Martí i Bonet com a director de l'Arxiu Diocesà de Barcelona i de la Biblioteca Pública Episcopal del Seminari. L'exposició ofereix al visitant un recorregut per la seva

biografia i una síntesi de la seva tasca en els diferents àmbits del patrimoni cultural de l'Església (Arxiu, Museu, catedral, biblioteca...) a través de textos i una selecció acurada de peces i documents.

El Dr. Martí Bonet ha esdevingut, al llarg dels anys, un referent per a investigadors i professionals del patrimoni cultural i documental. La mostra pretén servir com a font d'inspiració per als especialistes en aquest àmbit tenint en compte les seves múltiples facetes.

ENTREVISTA

75 anys de l'entronització

JOAN M. MAYOL

Dimecres, 27 d'abril, se celebra el 75è aniversari de les festes de l'entronització de la imatge de la Mare de Déu de Montserrat, que van marcar decididament el començament d'un desvetllament religiós i cívic de Catalunya. «Montserrat va aparèixer més que mai com a referent espiritual, cultural i social a Catalunya, capaç d'impulsar tota mena de propostes en favor de la cultura i de la llengua del país», afirma el rector del Santuari de Santa Maria de Montserrat, el P. Joan M. Mayol, OSB.

Què va suposar l'entronització de la imatge?

Es van revitalitzar els pelegrinatges i la Confraria de la Mare de Déu, es va reprendre de nou la Vetlla de Santa Maria en la vigília de la seva festa i l'ofrena de les tradicionals làmpades votives. L'ofrena del tron va ser un signe de fraternitat en aquells moments que la societat catalana estava esquinxada per la postguerra; per això, amb raó, aquesta ofrena a la Mare de Déu es va anomenar el «Tron de la Reconciliació».

Com hem de celebrar avui la festa?

El 27 d'abril de 1947, Catalunya va pujar a Montserrat, diu alguna crònica de l'època. Enguany, Montserrat voldria arribar a tot Catalunya per mitjà de la devoció popular que reflecteixen les imatges, els altars i les capelles que la Moreneta té arreu del país. Per això, convidem a commemorar aquest fet com un homenatge a aquella generació que va fer possible aquella represa religiosa i social, a fi de renovar els vincles amb el Santuari, i els lligams de fraternitat dels catalans.

Cap a on camina avui Montserrat?

Montserrat vol continuar essent un fogar d'espiritualitat i d'humanitat, un lloc d'encontre on tothom es pugui sentir a casa com a germans i germanes de tots els qui viuen i treballen en aquest país. Aquest treball humà i espiritual ha d'ajudar a prendre consciència, tant dels reptes que tota societat en procés de canvi té plantejats, com dels valors comuns que poden ajudar a viure aquests canvis amb millor encert.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Temps de portes obertes

Si preguntem als nois i noies que han d'iniciar els seus estudis a la universitat o a les escoles professionals per a què hi van, quines serien les seves respostes? De ben segur que diverses, depenent del captament de cadascú, dels seus interessos, del seu entorn, també de la incidència dels múltiples mitjans de comunicació... Probablement, però, les seves respostes girarien entorn a la idea d'adquirir coneixements: per aprendre a viure, per professionalitzar-se, per servir la societat, per estar preparats per recórrer el camí de la vida, per guanyar-se-la... En resum, per créixer com a persones.

El papa Francesc assenyalava, en unes paraules que, fa uns anys, adreçà a professors i alumnes que «l'element principal és aprendre a ser magnànim. La magnanimitat: aquesta virtut del gran i del petit que ens fa mirar sempre vers l'horitzó. Què vol dir ser magnànim?, es preguntava el Papa. Significa tenir un gran cor, tenir una ànima gran; vol dir tenir grans ideals, el desig d'aconseguir grans coses en resposta a allò que Déu demana de nosaltres». A l'hora de parlar de com aconseguir-ho, em-

prà uns enunciats més planers i quotidians: «Fer les coses bé cada dia, totes les accions quotidianes, els compromisos, les relacions amb les persones; fer les coses petites de cada dia amb un gran cor obert a Déu i als altres. És important, doncs, tenir cura de la formació humana adreçada a la magnanimitat», afegia el Papa: «El centre de formació no només amplia la dimensió intel·lectual, sinó també la humana. Tenir cura de les virtuts humanes: la lleialtat, el respecte, la fidelitat, el compromís.»

Com és obvi, es tracta de fugir dels imperatius de l'actualitat i de la moda per tal d'anar al fons. No cal veure cap contradicció entre la innovació i la voluntat de dominar el món present i la reflexió pausada i la recerca d'allò essencial i, en conseqüència, menys dominat per aquest present. Convé oferir espais de trobada en què les paraules ajudin a repensar el sentit i l'orientació de la formació personal, espais per formar i ajudar a créixer els nostres joves perquè esdevinguin persones magnànimes, madures, honestes, competents, lleials... que aprenguin a estimar les persones i a servir la societat.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Tocar las llagas del Señor

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Desde el principio de su Pontificado hemos oído al Papa hablar de la misericordia del Señor manifestada en sus llagas. En un tuit de los primeros que conocimos de él, escribía que «Jesús ha conservado sus llagas para hacernos ver su misericordia. Esta es nuestra fuerza y nuestra esperanza». Encontramos repetidas veces que Francisco muestra las llagas del Señor como la puerta de la misericordia.

En la Exhortación apostólica *Gaudete et Exsultate*, sobre «El llamado a la santidad en el mundo actual», el Papa, con un profundo pensamiento tomado de san Bernardo nos anima a dejarnos curar y transformar; nos dice: «penetra en las entrañas del Señor, entra en sus llagas, porque allí tiene su sede la misericordia divina».

En una de sus primeras homilias en Santa Marta, nos exhortaba a salir de nosotros mismos e ir hacia el hermano «para descubrir que las llagas de Jesús son todavía hoy visibles en el cuerpo de los hermanos» que sufren; y añadía que «tocando estas llagas, acariciándolas, es posible «adorar al Dios vivo en medio de nosotros». Para encontrar las llagas de Jesús hemos de hacer obras de misericordia. Nosotros que recibimos misericordia, hemos de entregarnos en misericordia.

Que nuestra Señora, la Madre, que canta las misericordias del Señor y vuelve hacia nosotros sus ojos misericordiosos, nos acoja bajo su manto y nos conceda la fe, el amor y la humildad, para repetir gozosos: «Señor mío y Dios mío.»

Lectures de la missa diària i santoral

25. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1Pe 5,5b-14 / SI 88 / Mc 16,15-20]. Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau. Sant Aníà, bisbe; santa Calixta, mr.

26. □ Dimarts [Sir 39,8-15 (o bé: 1Co 2,1-10) / SI 118 / Mt 5,13-16]. Sant Isidor (†636), bisbe de Sevilla (successor del seu germà Leandre) i dr. de l'Església, venerat a Lleó. Mare de Déu del Bon Consell; sant Clet i o Anacleto, papa i mr.; sant Marcel·lí, papa i mr.; sant Pascasi, bisbe; sant Rafael Arnaiz Barron, trapenc.

27. □ Dimecres [Ac 1,12-14 / SI 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47]. Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada 1881, entronitzada 1947). Sant Toribi de Mogrovejo, bisbe; santa Zita, vg, de Lucca (s. XIII), patrona de les treballadores domèstiques; beats Domènec i Gregori, prevs. de Barbastro.

28. ■ Dijous [Ap 12,10-12a / SI 33 / 1Jn 5,1-5 / Jn 15,1-8]. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. marista i mr. a Oceania. Sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.; sant Lluís-Maria Grignon de Montfort, prev.; santa Valèria, mare de família, mr.; beat Luquesi, terciari franciscà.

29. □ Divendres [1Jn 1,5-2,2 / SI 102 / Mt 11,25-30]. Santa Caterina de Sena (1347-1380), vg, terciària dominica, dra. de l'Església i copatrona d'Europa. Sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat; sant Robert, prev. cistercenc.

30. □ Dissabte [Ac 6,1-7 / SI 32 / Jn 6,16-21]. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà). Sant Josep-Benet Cottolengo, prev. fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova; sant Indaleci, bisbe; santa Sofia, vg. i mr.

1. □ † Diumenge vinent, III de Pasqua (lit. hores: 3a setm.) [Ac 5, 27b-32.40b-41 / SI 29 / Ap 5,11-14 / Jn 21,1-19 (o bé: 21,1-14)]. Sant Josep, obrer. Sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.

Intencions del Sant Pare per al mes de maig

Preguem perquè els joves, cridats a una vida plena, descobreixin en Maria l'estil de l'escolta, la profunditat del discerniment, la valentia de la fe i la dedicació al servei.

DIUMENGE II DE PASQUA O DE LA DIVINA MISERICÒRDIA

Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 5,12-16)

Els apòstols obraven molts miracles i prodigis entre el poble. Tots es reunien unànimement en el pòrtic de Salomó. Ningú dels altres no gosava anar amb ells, encara que el poble en feia grans elogis.

Cada vegada se'ls afegien més homes i dones que es convertien a la fe en el Senyor. Fins pels carrers la gent treia els malalts i els deixava allà amb lliteres perquè, quan Pere arribava, almenys la seva ombra en toqués algun. També acudia molta gent de les poblacions veïnes de Jerusalem portant malalts i persones molestades per esperits malignes, i tots recobraven la salut.

Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor. Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.*

Enaltiu el Senyor. Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

Que respongui la casa d'Aharon: / perdura eternament el seu amor. / Que responguin els qui veneren el Senyor: / perdura eternament el seu amor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. / Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, / alegrem-nos i celebrem-lo. R.

Ah, Senyor, doneu-nos la victòria! / Ah, Senyor, feu que prosperem! / Beneït el qui ve en nom del Senyor. / Us beneïm des de la casa del Senyor. / El Senyor és Déu. Que ell ens il·lumini. R.

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 1,9-11a.12-13.17-19)

Jo Joan, germà vostre, que junt amb vosaltres comparteixo en Jesús les penes, la paciència i la reialesa, vaig ser deportat a l'illa de Patmos per haver predicat la paraula de Déu i haver donat testimoni de Jesús. El dia del Senyor, l'Esperit s'apoderà de mi, i vaig sentir darrera meu un gran crit, com un toc de corn, que deia: «Escriu en uns fulls això que veus i envia-ho a les set comunitats». Vaig girar-me per veure de qui venia la veu que em parlava, i vaig veure set lampadaris d'or, i enmig dels lampadaris algú que semblava un fill d'home, vestit amb una túnica llarga fins als peus i cenyit a l'alçada del pit amb un cenyidor d'or.

En veure'l vaig caure com mort als seus peus. Ell posà sobre meu la mà dreta i em digué: «No tinguis por. Jo soc el primer i el darrer. Soc el qui viu: Jo que era mort, ara visc per sempre més i tinc les claus de la mort i del seu reialme. Escripti, doncs, tot el que vegis, la situació present i la que vindrà després.»

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan

(Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.»

Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor». Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas».

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posame-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient». Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!». Jesús li diu: «¿Per què m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist».

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 5,12-16)

Por mano de los apóstoles se realizaban muchos signos y prodigios en medio del pueblo. Todos se reunían con un mismo espíritu en el pòrtico de Salomón; los demás no se atrevían a juntarse, aunque la gente se hacía lenguas de ellos; más aún, crecía el número de los creyentes, una multitud tanto de hombres como de mujeres, que se adherían al Señor. La gente sacaba los enfermos a las plazas, y los ponía en catres y camillas, para que, al pasar Pedro, su sombra, por lo menos, cayera sobre alguno. Acudía incluso mucha gente de las ciudades cercanas a Jerusalén, llevando a enfermos y poseídos de espíritu inmundo, y todos eran curados.

Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.*

Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. / Diga la casa de Aarón: / eterna es su misericordia. / Digan los que temen al Señor: / eterna es su misericordia. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. / Este es el día que hizo el Señor: / sea nuestra alegría y nuestro gozo. R.

Señor, danos la salvación: / Señor, danos prosperidad. / Bendito el que viene en nombre del Señor, / os bendecimos desde la casa del Señor. / El Señor es Dios, él nos ilumina. R.

Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 1,9-11a.12-13.17-19)

Yo, Juan, vuestro hermano y compañero en la tribulación, en el reino y en la perseverancia en Jesús, estaba desterrado en la isla llamada Patmos a causa de la palabra de Dios y del testimonio de Jesús.

El día del Señor fui arrebatado en espíritu y escuché detrás de mí una voz potente como de trompeta que decía: «Lo que estás viendo, escríbelo en un libro y envíalo a las siete Iglesias». Me volví para ver la voz que hablaba conmigo, y, vuelto, vi siete candelabros de oro, y en medio de los candelabros como un Hijo de hombre, vestido de una túnica talar, y ceñido el pecho con un cinturón de oro. Cuando lo vi, caí a sus pies como muerto. Pero él puso su mano derecha sobre mí, diciéndome: «No temas; yo soy el Primero y el Último, el Viviente; estuve muerto, pero ya ves: vivo por los siglos de los siglos, y tengo las llaves de la muerte y del abismo. Escribe, pues, lo que estás viendo: lo que es y lo que ha de suceder después de esto».

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y, dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos».

Tomàs, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor». Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo».

A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomàs con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros». Luego dijo a Tomàs: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métele en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente». Contestó Tomàs: «¡Señor mío y Dios mío!». Jesús le dijo: «¿Por qué me has visto has creído? Bienaventurados los que crean sin haber visto».

Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Estos han sido escritos para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.

COMENTARI

Vuit dies més tard, Jesús entrà

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

Durant el temps de Pasqua ens acompanya l'Evangelí segons sant Joan. En aquest diumenge, l'evangelí ens recorda l'aparició del Ressuscitat als deixebles en dos diumenges consecutius, mentre es trobaven units. Aquesta presència reiterada del Ressuscitat entre els seus l'endemà del dissabte és l'inici de la celebració eucarística cristiana del diumenge com a dia del Senyor i de la comunitat.

En el text evangèlic d'avui hi conflueixen diversos elements que l'evangelista vol que tinguem presents. En primer lloc, el desig reiterat de pau per part del Ressuscitat cap als seus deixebles. Més enllà de la salutació ordinària dels jueus —Xalom (Pau)— el Ressuscitat és aquell qui omple de pau el cor dels seus deixebles, com ja els havia promès en el discurs de comiat, abans de la passió (cf. Jn 14,27). Enmig de la prova i de la persecució, els deixebles de Jesús traiem confiança i serenor, gràcies a la presència confortant del Senyor, que ens ha avançat en la prova i en la glòria.

Després, el Ressuscitat els mostra les marques de la passió, per tal de confirmar la seva identitat. El mateix Tomàs demana aquesta prova per creure que sigui Jesús mateix aquell que han vist els seus companys. Hi ha una continuïtat personal entre Jesús crucificat i Jesús ressuscitat, tot i que la seva existència sigui ara totalment nova: d'una existència humana i contingent, es presenta ara amb una existència divina i plena. Aquesta novetat d'existència provoca l'alegria dels deixebles; alegria que havia estat ja anunciada per Jesús (cf. Jn 16,22) i que contrasta amb la tristesa anterior, provocada per la passió i la mort del Mestre.

En tercer lloc, els deixebles reben una missió per part del Ressuscitat. Si Jesús és l'enviat del Pare (l'apòstol del Pare, en grec), ara els deixebles seran els enviats, els apòstols, de Jesucrist; i actualment i ensenyaran en el seu nom.

Després, Jesús alena sobre ells i els fa el do de l'Esperit Sant. El mateix Esperit que mou Jesús des del ventre virginal de Maria i que ve sobre ell en el Baptisme, és que transmet i deixa en herència als deixebles, per tal de perdonar els pecats en el nom de Déu, ja que només Déu pot perdonar-los (cf. Mc 2,7).

La fe de Tomàs neix de l'experiència del Ressuscitat, la nostra fe neix del testimoniatge d'aquells que van ser testimonis oculars de la Resurrecció i que van esdevenir en ministres de la Paraula (cf. Lc 1,2). Feliços nosaltres que hi hem cregut i, havent-hi cregut, tenim vida en el nom de Jesús, el Messies, el Fill de Déu.

ACTIVITATS DEL SR. CARDENAL

Assemblea plenària de la Conferència Episcopal Espanyola. El cardenal Joan Josep Omella presidirà una nova reunió dels bisbes espanyols entre el dilluns 25 d'abril i el divendres 29 d'abril. Mons. Sergi Gordo i Mons. Javier Villanova també participaran en aquesta trobada. (c/ Añastro 1, Madrid).

AGENDA

Festa de la Mare de Déu de Montserrat. El proper dimecres 27 d'abril se celebrarà la festa en honor a la Mare de Déu de Montserrat, a la catedral de Barcelona. A les 18.45 h, cant de Vespres. A les 19.15 h, Missa conventual.

Ofici en honor a sant Jordi. El proper dijous 28 d'abril, a les 11 h, se celebrarà l'ofici en honor al patró de Catalunya, a la capella del Santíssim de la catedral. A les 15.30 h, capítol pasqual.

Institut Emmanuel Mounier. El proper dijous 28 d'abril, a les 19 h, se celebrarà la conferència «Els fills que sostenen la vida. Representacions de la cultura de la cura en el cinema», a càrrec de Mònica Sumoy. Serà a la sala Sant Jordi del Seminari Conciliar de Barcelona (c/ Diputació, 231).

Confirmacions a la catedral. El proper dissabte 30 d'abril, a les 10 h, Mons. Sergi Gordo, bisbe auxiliar de Barcelona, administrará el sagrament de la confirmació a la fe cristiana a la catedral de Barcelona (Pla de la Seu, s/n).

820 aniversari de la Confraria de Sant Marc. El proper dissabte 30 d'abril, a les 11.30 h, Mons. Sergi Gordo, bisbe auxiliar de Barcelona, presidirà una celebració eucarística en motiu del 820è aniversari de la fundació de la Confraria de Sant Marc. La cerimònia tindrà lloc a la catedral de Barcelona.

Església de la Mare de Déu del Carme de Badalona. Interpretació de cantates solidàries a càrrec del cor jove i del cor infantil del Conservatori de Badalona, dirigits per Ricard Oliver. Serà el proper dissabte 30 d'abril, a les 20.15 h. Amb la col·laboració del Conservatori Professional de Música de Badalona. Entrada lliure amb aportació voluntària. (c/ Sant Miquel, 44).

Monestir de Sant Pere de les Puel·les. El proper diumenge 29 de maig, a les 18 h, la Gna. Griselda Cos pronunciarà la conferència «Teologia d'una beguina del segle XIII, Margarida Porete». Per a més informació, poden enviar un correu electrònic a: griseldacosboada@gmail.com

Consulta altres actes de l'agenda diocesana

Campanya solidària de la Fundació Pere Tarrés per becar les activitats d'estiu d'infants en situació de pobresa

Un estiu més, la Fundació Pere Tarrés ha posat en marxa la seva campanya «Ajuda'ls a créixer, cap infant sense colònies» que, enguany, és més necessària que mai, ja que la crisi econòmica i social per la Covid-19 ha obligat milers d'infants sense recursos a viure en unes condicions encara més precàries de les habituals.

Els demanem la col·laboració per becar fonamentalment les colònies i els casals dels centres d'esplai. La voluntat és que tots els nens i les nenes que ho necessitin puguin participar en activitats d'educació en el lleure des d'una entitat cristiana.

Per fer donatius o demanar més informació, poden trucar al 934 301 606, enviar un correu electrònic a ajudals@peretarres.org, accedir al web www.peretarres.org/donatius o fent una transferència al compte corrent: **ES80-2100-0435-5102-0019-0260** (CaixaBank).

LLIBRES

Hombres de cuidados. Una historia de andar por casa, d'Enrique Delgado Amador. Aquest llibre de 112 pàgines, editat per San Pablo Comunicación, és una invitació a recórrer amb l'autor el seu procés personal d'allibera-

ment, que comença amb el qüestionament dels patrons masculins tradicionals i continua amb la tasca, sempre inacabada, de crear tot un món nou de significats sobre el rol masculí dins de la família.

CARTA DOMINICAL

† **CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA**
Arzobispo de Barcelona

Tomás, de la duda a la fe

Este segundo domingo de Pascua la Iglesia nos invita a leer un precioso episodio del Evangelio según san Juan. Este relato nos ayudará a mantener viva nuestra fe y a llenar nuestra vida de la alegría que Jesús resucitado nos ofrece.

Anochece en Jerusalén. Jesús ha muerto en la cruz. Los discípulos están reunidos en una casa que tiene las puertas bien cerradas. El dolor y el miedo han cerrado también el corazón de los seguidores de Jesús.

Todo parece perdido. Sin embargo, de pronto, algo maravilloso sucede. Jesús se presenta en medio de la comunidad. Al verlo, los discípulos se conmocionan. Tras el miedo y la sorpresa inicial, recuperan la paz y se sienten perdonados por Dios. Sus miedos se desvanecen y se sienten invadidos por una alegría inmensa.

A continuación, Jesús exhala su aliento sobre los discípulos. Es el Espíritu Santo. El Espíritu de Jesús transforma a los primeros discípulos en una comunidad viva, que será capaz de llevar la esperanza y el consuelo a todo el mundo. También

a nosotros, el encuentro con Jesús resucitado nos convierte en testimonios de la paz, del perdón y de la alegría del Reino de Dios. Dejemos que el Espíritu Santo renueve nuestros corazones con su fuerza creadora.

La segunda parte de este hermoso pasaje del Evangelio según san Juan nos muestra el camino de fe de uno de los doce apóstoles: santo Tomás. Tomás no estaba presente y no cree en el testimonio de sus compañeros. Tiene dudas y necesita más pruebas. Al cabo de ocho días, el domingo siguiente, el Señor resucitado regresa. Jesús le muestra a Tomás las heridas de su Pasión y le invita a poner el dedo en ellas. Tomás no llega a tocar a Jesús. Recupera la fe cuando siente que el Señor le ama. Vuelve a creer cuando Jesús le invita a confiar de nuevo en él y le dice: «no seas incrédulo, sino creyente» (Jn 20,27).

También nosotros podemos ser como Tomás. Nos cuesta encontrar a Jesús en nuestra vida de cada día y a menudo dudamos del testimonio de nuestros hermanos. Sin embargo, Jesús sigue

llamando a la puerta de nuestro corazón y nos dice que no tengamos miedo, solo fe. Y es que solo seremos felices de verdad cuando sin haber visto a Jesús le amemos, y aún sin verlo creamos en él (cf. *1Pe* 1,8). Será en ese momento cuando, aún en medio de nuestras dudas, podremos decir como Tomás: «¡Señor mío y Dios mío!» (Jn 20,28).

Según el evangelista Juan, Jesús resucitado se presentó ante los discípulos dos veces en ocho días, ambas en domingo. Un dato significativo, porque también en domingo Jesús se hace presente, después de más de dos mil años, en la eucaristía dominical. La eucaristía es el memorial de la muerte y la resurrección de Jesús. Él nos espera cada domingo y en cada Eucaristía, ¡encontrémonos con él! ¡Dejemos que él se encuentre con nosotros!

Queridos hermanos y hermanas, Tomás reconoció a Jesús cuando vio las heridas de la Pasión. Que el evangelio que hemos leído este domingo nos ayude a reconocer a Jesús en los crucificados de nuestro mundo.